

[Bjerre.]

er en Sammenføjning af mange forskellige Opfattelser af, hvad man skal gøre for at skabe en Resocialisering.

Jeg vil med det samme sige, at Lovforslaget Mand og Mand imellem benævnes som et Amnestiforslag. Det skal man ikke kalde det, for Amnesti er noget meget mere end det, det her drejer sig om. Dette Lovforslag er og skal ifølge sin Form og Fremtræden være et Forslag, der kan medføre, at de Mennesker, det omfatter, igen kan komme i Arbejde. Det skal bl. a. ogsaa være med til at skabe Ro om Spørgsmaalet og Ro paa Arbejdspladserne — dér er der sikkert Enighed mellem det ærede Medlem Hr. Chr. Nielsen og mig; jeg ved, at det ærede Medlem paa dette Omraade gør et saa fremragende Arbejde. Det foreliggende Lovforslag er absolut egnet til at skabe Ro. Det er meget forstaaeligt, at man rundt omkring, naar en Mand er straffet og de borgerlige Rettigheder er frataget ham og Staten saaledes har sat sort Stempel paa ham, siger, at man kan ikke være bekendt at samarbejde med ham. Naar dette Lovforslag bliver vedtaget, er det Agitationsmoment taget væk; saa har Staten strakt Haanden frem imod ham og kaldt ham tilbage som en værdig og flittig — værdig er maaske for stærkt et Udtryk, men flittig — Medarbejder i Samfundet, og derfor vil det være saa meget lettere for det ærede Medlem Hr. Chr. Nielsen og andre at skabe den fornødne Ro paa Arbejdspladserne. I 1945 kørte man, syntes jeg i alt Fald, mange Gange for stærkt paa baade paa det ene og det andet Omraade; nu er jeg derimod mange Gange i min Virksomhed udsat for, at man er ved at blive for blød i Koderne, og begge Dele føler jeg er urigtigt.

Der er ogsaa sagt, at dette Lovforslag kunde man slet ikke vedtage, det var at vise forfærdelig Veghed o. s. v. Det kan jeg slet ikke se. Jeg har forsøgt at karakterisere det som en fremstrakt Haand mod de mindre Overtrædere af Straffelovstillægget og som et Udtryk for, at hvis de selv ønsker det, vil der ikke fra det danske Samfunds Side være noget i Vejen for, at de kommer med i Samfundets Arbejde. Efter min Formening havde det maaske været nok saa praktisk, hvis man havde sagt: De og de Rettigheder skal I stadig have fortabt, men de og de Rettigheder kan I faa tilbage, altsaa at man havde sagt, hvilke Rettigheder de paagældende kunde faa tilbage, og hvilke Rettigheder de ikke skulde have igen; men det kan naturligvis i det store og hele komme ud paa eet, da det drejer sig om en Resocialise-

ring. Men man kan f. Eks. faa Næringsadkomst til at drive Beværtning eller Gæstgiveri, medens en Landmand, som ikke har vist særlig udfordrende Optreden, ikke kan faa Jagttegn. Selv om det er et lille Spørgsmaal, vil det mange Steder dernede, hvor jeg er fra, komme til at virke som unødige Naalestik, og det skal man se at undgaa, naar man ønsker en Lov af denne Art ført igennem. Adkomst til at drive Beværtning er ikke nogen Ret, saa hvis man af en eller anden særlig Grund ikke ønsker en Mand, kan vedkommende Kommunalbestyrelse eller Amdsraad nægte den paagældende Adkomsten. Jeg nævner dette som et Eksempel paa, hvorledes Loven kan komme til at virke.

Hvilke Personer er det egentlig, der faar denne Begunstigelse, om man maa kalde det saa? Det er de smaa Lovovertrædere, og kun visse af dem, de saakaldte politiske Forbrydere; saa snart der er Tale om grovere Overtrædelser, Værnemageri o. lign., kommer de samme Synspunkter slet ikke til at gælde. Jeg har i lang Tid tænkt meget over dette Spørgsmaal, fordi jeg lever paa et Sted, hvor det har uhyre stor Betydning, og naar man lever paa et saadant Sted, kommer man til at se Sagen i et særligt Lys. En Mand kan f. Eks. have gjort Militærtjeneste, medens en anden har udført civilt Arbejde. Den Mand, der har sat Livet i Fare, gør paa mig et meget raskere Indtryk end den, der har taget civilt Arbejde i stort Omfang. Der er mange dernede, som har gjort Tjeneste i den tyske Værnemagt, men i og for sig ikke foretaget sig noget provokerende, naar de var hjemme, og disse Folk vil i mange Tilfælde falde ind under dette Lovforslag.

Den foregaaende ærede Ordfører nævnte, at Forudsætningen for, at man kunde gaa med til dette Lovforslag, var, at der var Enighed. Det er saa rigtigt, som det er sagt. Jeg haaber, at der endnu maa være Tid til at naa til Enighed, og jeg vil haabe, at ogsaa det kommunistiske Parti vil kunne være med til Slut.

Det blev nævnt, at Socialdemokratiet havde ønsket 2 Aars Grænsen i Stedet for Lovforslagets 2½ Aar.

Jeg skal ikke kunne sige, hvor mange Personer det kommer til at dreje sig om, men jeg har hørt nævne en Maade, hvorpaa man kunde opnaa Enighed, nemlig ved at bestemme, at alle Personer, der er idømt 2 Aar og 6 Maaneder eller derunder, og som var prøvelsladt, skulde falde ind under Loven. Det er jo muligt, at det er en Ting, der kunde tages op til Overvejelse i det Udvalg, der bliver nedsat.

I øvrigt er jeg meget glad ved Lovfor-